

Arrest

nr. 102 463 van 6 mei 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 18 januari 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel, Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 26 december 2012, houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 februari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. BACQUAERT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 18 juni 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten, die op 21 september 2012 aan de verzoeker ter kennis werd gebracht (bijlage 13).

1.2 Op 26 december 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13sexies). Dit is de thans bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie, E(...) V(...), attaché wordt aan

de persoon die verklaart zich (...) B(...) te noemen, geboren te BENI TOUZINE MAROC, en welke verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn,

het bevel gegeven om onmiddellijk het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië(3), tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven (4).

Het bevel om het grondgebied te verlaten gaat gepaard met een inreisverbod, dat krachtens artikel 3, eerste lid, 9° van de wet van 15 december 1980 wordt uitgevaardigd.

Krachtens artikel 7 van de wet van 15 december 1980 wordt een beslissing tot verwijdering om de volgende redenen voor een onderdaan van een derde land genomen :

- 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
- artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken
- artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

REDEN VAN DE BESLISSING :

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig identiteitsdocument en/of van een geldig reisdocument. Betrokkene heeft geen officiële verblijfplaats in België

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het Bevel om het Grondgebied te Verlaten dat hem betekend werd op 21/09/2012.

■ In uitvoering van artikel 74/11, §1, tweede lid, van de wet van 15 december van 1980, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar omdat:

■ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

■ 2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 21/09/2012 werd aan betrokkene het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen. Deze beslissing werd hem op dezelfde dag betekend. Er is geen enkele aanwijzing dat betrokkene hieraan gevolg gegeven heeft. Betrokkene heeft geen officieel adres in België. Er bestaat het risico op onderduiken. Om deze redenen wordt hem een inreisverbod van drie jaar opgelegd."

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van de verzoeker te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1 Ter terechtzitting stelt de raadsvrouw van de verweerder de vraag naar het belang van de verzoeker en betoogt zij dat de verzoeker het vereiste belang ontbeert aangezien het bevel om het grondgebied te verlaten genomen is in het kader van een gebonden bevoegdheid in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

De Raad merkt op dat deze exceptie niet werd opgeworpen in de nota met opmerkingen. Ter terechtzitting geeft de raadsvrouw van de verweerder, wanneer zij hierop wordt gewezen, niet aan waarom deze exceptie niet in de nota met opmerkingen kon worden opgeworpen.

Het dient te worden benadrukt dat de procedure voor de Raad schriftelijk is en dat artikel 39/60 van de vreemdelingenwet bepaalt dat geen andere middelen mogen worden aangevoerd dan die welke in het verzoekschrift of in de nota uiteengezet zijn.

Bovendien dient erop te worden gewezen dat excepties zonder voorbehoud moeten worden geformuleerd en dat zij gestaafd moeten zijn met concrete feitelijke en juridische bewijsgegevens (cfr. RvS 16 februari 2012, nr. 218.019, NV A&J VERSTRAETE; RvS 27 januari 2011, nr. 210.760, BVBA ANTWERPSE VETCENTRALE VADA; RvS 22 januari 2008, nr. 178.814, BVBA D'CATALAN WINES). De vraag naar het belang die de raadsvrouw van de verweerder ter terechtzitting formuleert waarbij in vage termen wordt verwezen naar een gebonden bevoegdheid krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet zonder echter te duiden op welke manier deze gebonden bevoegdheid het wettelijk vereiste belang bij het beroep zou teniet doen, voldoet hieraan niet.

De ter terechtzitting opgeworpen exceptie is onontvankelijk.

4. Onderzoek van het beroep

4.1 In een eerste en enig middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van het rechtszekerheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

De verzoeker citeert de bestreden beslissing en licht het middel als volgt verder toe:

“Op geen enkel moment werd door DVZ rekening gehouden dat verzoeker zijn initiële aanvraag gesteund had op de instructie van 19/7/2009.

Dat zoals algemeen bekend deze instructie door de Raad van State vernietigd werd.

Dat derhalve de instructie niet meer kan worden toegepast door gedaagde.

Dat op geen enkel moment rekening wordt gehouden met het gegeven dat bij aangetekend schrijven dd. 28/9/2012 een verzoek tot Schorsing en nietigverklaring werd ingediend tegen het bevel dd. 21/9/2012.

Dat deze voorgaande beslissing in essentie stelt dat verzoeker redenen aanhaalt die onvoldoende zijn om het verblijf toe te staan.

Dat de juridische vraag die zich stelt in de hangende procedure is of DVZ de criteria van de vernietigde instructie naast zich kan neerleggen om een aanvraag in redelijkheid af te wijzen als ongegrond. Verzoeker meent van niet. De staatssecretaris voor asiel en migratiebeleid behoudt immers zijn discretionaire bevoegdheid.

Bovendien werd in de voorgaande procedure aangehaald dat de buitengewone omstandigheden bewezen zijn en het derhalve voor verzoeker buitengewoon moeilijk is om zich te begeven naar zijn land van herkomst om aldaar de aanvraag in te dienen.

Dat zelfs in de bestreden beslissing niet verwezen wordt naar de initiële aanvraag, zelfs niet naar de hangende procedure voor de RvV.

Niettegenstaande het gegeven dat verweerder kennis had van deze initiële aanvraag en de hangende procedure, werd met dit gegeven geen rekening gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing en werd geen verder onderzoek verricht.

Verweerder liet op manifeste wijze na zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding.

Uit niets blijkt dat verweerder zich op correcte feiten heeft gebaseerd.

Verweerder is op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit gekomen zodat ook de materiële motiveringsplicht werd miskend.

Dat verzoeker thans overgelaten wordt aan de willekeur van DVZ.

Dat verzoeker in zijn eerdere aanvraag aangetoond had dat hij toen hij in Marokko verbleef ten laste was van zijn familie in België die hem geregeld geld opstuurde. Dat ook aangetoond werd dat hij alleen was achtergebleven in Marokko.

Dat verzoeker derhalve bezwaarlijk kan begrijpen waarom thans een nieuw bevel werd genomen.

Dat verzoeker niet in de mogelijkheid is om de motivering af te toetsen aan een wettelijke bepaling. Dat zulks een motivering neerkomt op geen motivering of minstens een onredelijke en eigenlijk onjuiste motivering.

Dat verzoeker derhalve niet weet waarom zijn aanvraag werd afgewezen en dus eigenlijk het doel van de motiveringplicht in hoofde van gedaagde niet bereikt wordt.

Dat gedaagde dient te motiveren met verwijzing naar terzake geldende criteria.

Dat derhalve gedaagde dient te antwoorden op de argumenten, rekening houdend met het feit dat zij de aanvraag reeds tot tweemaal ontvankelijk heeft verklaard en rekening houdend met alle ingeroepen argumenten.

Dat evenwel uit de bestreden beslissing blijkt dat zulks niet werd gedaan.”

4.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Artikel 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is.

In de motieven van de bestreden beslissing wordt, zowel aangaande het bevel om het grondgebied te verlaten als het opgelegde inreisverbod, op duidelijke wijze de toepasselijke rechtsregels aangegeven, met name wordt verwezen naar de artikelen 7, eerste lid, 1°, 74/11, §1, tweede lid, 74/14, §3, 1° en 4° van de vreemdelingenwet. De verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat hij niet in de mogelijkheid is om de motivering af te toetsen aan *“een wettelijke bepaling”*.

Tevens bevat de beslissing een motivering in feite. Wat het bevel om het grondgebied te verlaten betreft wordt overwogen dat de verzoeker niet beschikt over de vereiste documenten, dat er een risico op onderduiken bestaat, dat de verzoeker binnen de toegekende termijn geen gevolg gegeven heeft aan het bevel dat hem op 21 september 2012 werd betekend en dat hij geen officiële verblijfplaats heeft in België. Wat het inreisverbod betreft, wordt gemotiveerd dat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan, dat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan en meer bepaald dat er geen enkele aanwijzing bestaat dat de verzoeker gevolg zal geven aan het bevel dat hem op 21 september 2012 werd betekend, dat hij geen officieel adres heeft in België en dat er een risico op onderduiken bestaat.

De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht zoals voorzien bij de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

De bestreden beslissing bevat de feitelijke en juridische overwegingen die eraan ten grondslag liggen en de verzoeker toont niet aan dat deze overwegingen niet afdoende zijn. Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 ligt dan ook niet voor.

4.3 Waar de verzoeker stelt dat geen rekening wordt gehouden met *“het gegeven dat bij aangetekend schrijven dd. 28/9/2012 een verzoek tot schorsing en een nietigverklaring werd ingediend tegen het bevel dd. 21/9/2012”*, dient te worden opgemerkt dat er bij de Raad geen dergelijk beroep gekend is. Uit de gegevens waarover de Raad beschikt, blijkt dat de verzoeker op 28 september 2012 enkel een vordering tot schorsing en nietigverklaring indiende tegen de beslissing van 18 juni 2012 waarbij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard. Deze zaak is bij de Raad gekend onder het rolnummer 108 768. De kritiek van de verzoeker mist dan ook feitelijke grondslag.

4.4 Waar de verzoeker stelt dat de bestreden beslissing een schending van de materiële motiveringsplicht met zich meebrengt, dient erop te worden gewezen dat de Raad bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De Raad merkt vooreerst op dat de verzoeker nalaat uiteen te zetten waarom hij van mening is dat *“uit niets blijkt dat de verweerder zich op correcte feiten gebaseerd heeft”*. De verzoeker betwist de concrete motieven van de bestreden beslissing niet, hij betwist met name niet dat hij niet beschikt over een geldig identiteits- en/of reisdocument, dat hij geen gevolg gegeven heeft aan het bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 21 september 2012, en dat hij geen officiële verblijfplaats heeft in België. De verzoeker geeft bovendien geen enkele verduidelijking bij zijn vage kritiek, hij stipt immers nergens een feitelijke overweging van de bestreden beslissing aan die hij incorrect acht, laat staan dat hij uiteenzet om welke reden deze of gene overweging incorrect zou zijn. De verzoeker toont *in casu* dan ook geen incorrecte feitenvinding aan.

De verzoeker betoogt verder dat uit voorgaande procedures blijkt dat er in zijn hoofde buitengewone omstandigheden bewezen zijn die het voor hem zeer moeilijk maken om zich te begeven naar zijn land van herkomst en verwijt de verweerder in de bestreden beslissing niet te hebben verwezen naar deze initiële aanvraag noch naar de hangende procedure bij de Raad. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker hier verwijst naar de beslissing van 18 juni 2012 waarbij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard.

Bij arrest nr. 102 462 van 6 mei 2013 heeft de Raad de boven genoemde beslissing van 18 juni 2012 vernietigd. De beslissing van 18 juni 2012 is uit het rechtsverkeer weggenomen zodat de verzoeker ten gevolg van de vernietiging terugvalt in de situatie waarbij hij een aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft ingediend, doch waarin door de verweerder nog geen beslissing werd genomen.

Een ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet schort echter de uitvoerbaarheid van de thans aangevochten beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod niet op (cf. o.m. RvS 6 april 2000, nr. 86 715; RvS 22 juli 2002, nr. 109 500; RvS 6 februari 2004, nr. 127 903; RvS 3 juni 2004, nr. 132 035; RvS 3 juni 2004, nr. 132 036; RvS 7 januari 2005, nr. 138 946; RvS 20 november 2006, nr. 164 950), noch wordt verhinderd dat na het indienen van de aanvraag nog een dergelijk bevel wordt afgegeven (cf. RvS 3 juni 2004, nr. 132 036). Het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft immers geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling en verhindert bijgevolg in principe niet dat ten aanzien van de vreemdeling een verwijderingsmaatregel wordt genomen (RvS 12 januari 2007, nr. 166 626, 12 januari 2007). Het inhoudelijke betoog van de verzoeker waarom hij meent in aanmerking te komen voor regularisatie op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan derhalve geen afbreuk doen aan de motieven van de *in casu* bestreden beslissing. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt omstandig waarom aan de verzoeker het bevel wordt gegeven het grondgebied te verlaten, met inreisverbod. Nogmaals wijst de Raad erop dat de verzoeker nalaat deze motieven te betwisten.

Bovendien dient te worden benadrukt dat verzoeker met zijn betoog niet aantoont dat er *in casu* een bepaling van materieel recht zou zijn geschonden, waaruit zou kunnen worden afgeleid dat het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet de uitvoerbaarheid zou opschorten van een bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten of zou verhinderen dat een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (RvS 22 juli 2002, nr. 109 500; RvS 3 juni 2004, nr. 132 035; RvS 3 juni 2004, nr. 132 036).

Bijgevolg valt niet in te zien waarom de verweerder de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf zou moeten betrekken in de motivering van de thans bestreden beslissing, zodat evenmin valt in te zien waarom melding zou moeten worden gemaakt van de weigeringsbeslissing die hierin door de verweerder werd getroffen of van het overigens niet schorsende beroep dat de verzoeker tegen deze beslissing indiende.

Waar de verzoeker inhoudelijk ingaat tegen de motieven aangaande de weigering van zijn verblijfsaanvraag conform artikel 9bis van de vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat de beslissing die genomen werd ingevolge deze aanvraag niet tot het voorwerp van het voorliggende beroep behoort. De bestreden beslissing staat los van verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf en bevat eigen juridische en feitelijke overwegingen die los staan van de door de verzoeker ingediende verblijfsaanvraag. Het middel is dan ook onontvankelijk in die mate dat het gericht is tegen de motieven van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 18 juni 2012 waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ongegrond verklaard werd.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker met zijn betoog op generlei wijze aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet in alle redelijkheid tot de door hem in de bestreden beslissing gedane vaststellingen kon komen. Het feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de staatssecretaris volstaat vanzelfsprekend niet om de motieven te weerleggen. De door de verzoeker aangevoerde grieven maken geenszins aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet in alle redelijkheid tot de bestreden beslissing is gekomen.

Een schending van de materiële motiveringplicht is niet aangetoond.

4.5 Betreffende de schending van redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoeker erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen

ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Gelet op de bovenvermelde bespreking van het middel, dient te worden besloten dat de verzoeker geenszins aantoonbaar dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van het redelijkheidbeginsel.

4.1.4 De Raad merkt op dat het verzoekschrift overeenkomstig artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet op straffe van nietigheid een uiteenzetting moet bevatten van de feiten en middelen die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder 'middel' in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135 618; RvS 17 december 2004, nr. 138 590).

De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid dat zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden. De Raad stelt vast dat de verzoeker verzuimt om uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing een schending inhoudt van het rechtszekerheidsbeginsel. Het middel is dan ook niet ontvankelijk wat de aangevoerde schending van dit beginsel van behoorlijk bestuur betreft.

Het eerste en enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes mei tweeduizend dertien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE